

en resa i västerled

som gav anledning till funderingar kring den sjukdom som anses ha drabbat även Sverige, nämligen den engelska.

Medan vi i Sverige i yrvaken häpnad nödgas inse att allt inte står väl till i vår ekonomi och att vi inte automatiskt är världsbäst på export, börjar det sedan länge krisdrabbade och nedtryckta England att skönja en strimma av hopp vid horisonten. Den strimman beror inte bara på Nordsjö-oljan utan också på bättre handelssiffror och en lägre inflationstakt.

Sverige av i dag har en hel del att lära av England, både hur det går till att komma i kris och hur den mödosamma vägen ut ur krisen ser ut. Engelmännen har under 70-talet fått lära sig att levnadsstandarden inte bara går upp utan att den också kan sjunka.

Med Internationella Valutafondens benägna bistånd har den engelska regeringen vidtagit åtgärder som än så länge ter sig otänkbara i svensk debatt. Hösten 1976 genomfördes betydande nedskärningar i statsbudgetens kapitalsida. Investeringar i administrativa byggnader, skolor, parker, simhallar, sjukhus m m ströks bort eller sköts på framtiden. Men Internationella Valutafonden lät sig inte nöja med detta. Även statsutgifterna på driftsbudgeten måste minska. Labourregeringen fick bita i det sura äpplet och göra det för en modern välfärdsstat drastiska att gå in i och skära ner i de löpande välfärdsprogrammen.

Det för en svensk mest påfallande, och för England kanske på sikt mest hoppningivande, är den anda av realism som i dag tycks prägla såväl administration som politiker och allmänhet. Medan vi i Sverige fortfarande dis-

kuterar politikens mål, som om vi i landet hade obegränsade resurser och frågan bara gäller vilka reformer vi först skall genomföra, så är tonläget i England ett helt annat. Ansvariga diskuterar sina uppgifter och sina planer mot bakgrund av att respektive program kanske får mindre resurser i framtiden.

Och ändå präglas inte engelskt samhällsliv av stagnation eller bristande innovationslusta. Bostadspolitiken är i flera avseenden en fröjd för ett moderat hjärta. Engelsmännen, som redan i dag har ett bostadsbestånd som till 60–70 procent består av enfamiljsfastigheter, vill inte längre veta av de mäniskoovänliga höghusen. De flesta kommuner har satt stopp för byggandet av annat

än markbostäder och låga hyreshus.

Ett sorgligt kapitel i England liksom i Sverige är den statliga företagsamheten. Bredvid British Steels dagliga förlust om cirka 10 miljoner kr ter sig svensk stålindustris bekymmer nästan beskedliga. Det stora bilföretaget British Leyland befinner sig i kaos, och engelsmännen vågar knappast köpa engelska bilar av oro för att det inte skall finnas reservdelar om några år.

England är en stor nation med i många avseenden långt svårare problem än Sverige. Men vi har att lära av engelsmännens realism, stryktålighet och samhällsanda. Det är vi svenskar som avgör om vi återigen skall få fart på den svenska välfärdsutvecklingen.

Margaretha af Ugglas